

a l'estiu, any rera any, sota el patrocini de l'Ajuntament i d'altres entitats. Podríem parlar de les sardanes que s'han dedicat a la nostra població, des de «El Port de Llançà», de Ricard Viladesau, a «La Farella de Llançà», de Pich Santasusana, «L'aplec de Sant Silvestre», de Jaume Bonaterra, «L'aplec de Llançà», de Lluís Cotxo i tantes d'altres, que farien una llista inacabable.

I podríem parlar, principalment, en glosar aquesta relació de Llançà i la sardana, del mestre Josep Coll i Ligora, nascut a la nostra vila l'any 1893. Josep Coll, compositor, eximi instrumentista de tenora, representa el punt màxim, la clau de volta del binomi màgic de la sardana i Llançà. Al poble de l'Arbre de la Llibertat, vora les platges i l'erm, prop de vinyes i oliverars, en una casella de la via del tren, va venir al món un dels millors tenores de tots els temps. Els noms de la cobla Barcelona, sobretot, però també de La Principal de La Bisbal, La Selvatana, Montgrins, L'Aliança Vigatana, La Unió Cassanenca i La Principal de Cassà configuren l'itinerari artístic del mestre.

Coll fou també un innovador. La seva cèlebre tenora metàl·lica fou, al dir dels experts, un instrument d'un so dens, pastós, enyoradís, que seblava ecaronar, endolcir com cap altre les notes. La nítida, fa incisiva harmonia de la seva música ens parlà potser d'aquella llum violenta i d'aquest paisatge aspre i desolat del nord del Cap de Creus.

Perquè Llançà, amics, ha vibrat sempre al so de la nostra dansa. Perquè les seves platges amagades, la seva escuma espurnejant, l'argent dels seus oliverars i la porpra de les seves vinyes tardorals begueren ja, anys enrera, de la deu inesgotable de la sardana, ritme i melodia. La dansa d'un poble, com digué el poeta, «que estima i avança donant-se les mans».

JOSEP M. SALVATELLA

Sardanes a la Plaça de Llançà